

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Turkové a soudců JUDr. Milana Kamlacha a JUDr. Jaroslava Vlašína v právní věci žalobkyně: **V. B.**, zast. Mgr. Zdeňkem Vaňátkem, advokátem, se sídlem Brandýs nad Labem, Riegrova 336/5, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Praha 5, Křížová 25, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 12. 7. 2006, č. j. 42 Cad 62/2006 – 18,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e o d m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Zástupci žalobkyně Mgr. Zdeňku Vaňátkovi, advokátovi, **s e p ř i z n á v á** odměna za zastupování ve výši 1600 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

Krajský soud v Praze rozsudkem ze dne 12. 7. 2006, č. j. 42 Cad 62/2006 – 18, zamítl žalobu žalobkyně proti rozhodnutí žalované ze dne 3. 3. 2004, č. 485 503 199, a rozhodl dále, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. Přezkoumávaným rozhodnutím žalovaná zamítla žádost žalobkyně o plný invalidní důchod pro nesplnění podmínek ustanovení § 38 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů. Krajský soud dospěl v odůvodnění rozsudku k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle ustanovení § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), zamítl.

Proti tomuto rozsudku podala žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) podání označené jako návrh na ustanovení zástupce podle § 35 odst. 8 s. ř. s., které krajský soud považoval za kasační stížnost.

Krajský soud v Praze usnesením ze dne 2. 11. 2006, č. j. 42 Cad 62/2006 – 35, ustanovil stěžovatelce zástupcem pro řízení o kasační stížnosti Mgr. Zdeňka Vaňátka,

advokáta, který následně dne 9. 11. 2006 podal kasační stížnost proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 12. 7. 2006, č. j. 42 Cad 62/2006 – 18.

Nejvyšší správní soud vyhodnotil podání stěžovatelky ze dne 6. 9. 2006 jako úkon, jehož smyslem mělo být zachování lhůty pro podání kasační stížnosti podle ustanovení § 35 odst. 8 poslední věta s. ř. s., které stanoví, že požádá-li navrhovatel o osvobození od soudních poplatků nebo o ustanovení zástupce, po dobu od podání takové žádosti do právní moci rozhodnutí o ní neběží lhůta stanovená pro podání návrhu na zahájení řízení.

Z citovaného ustanovení vyplývá, že lhůta pro podání kasační stížnosti, která počala běžet dnem následujícím po doručení napadeného rozhodnutí, po dobu od podání návrhu na ustanovení zástupce neběží a pokračuje až po právní moci usnesení o ustanovení zástupce. Podmínkou pro zachování lhůty je tedy skutečnost, že byl návrh na ustanovení zástupce podán ve lhůtě pro podání kasační stížnosti, tj. aby po právní moci usnesení o ustanovení zástupce mohla lhůta pokračovat, nesmí před podáním návrhu na ustanovení zástupce skončit.

Návrh na ustanovení zástupce pro řízení o kasační stížnosti byl podán po lhůtě pro podání kasační stížnosti, kasační stížnost je proto podána opožděně.

Z obsahu soudního spisu vyplývá, že napadený rozsudek krajského soudu byl stěžovateli uložen na poště x B. n. L. – S. B. dne 11. 8. 2006 poté, co stěžovatelka nebyla zastížena poštovním doručovatelem v místě svého pobytu (B. n. L., K. x). Stěžovatelce bylo uložení zásilky oznámeno a stěžovatelka si ji dne 28. 8. 2006 vyzvedla.

Podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu *za den doručení rozhodnutí, od kterého počíná běžet lhůta k podání kasační stížnosti (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), nelze považovat den, kdy stěžovatelka zásilku osobně převzala, pokud se tak stalo poté, kdy již uplynula desetidenní úložní doba, jejíž poslední den se považuje za den doručení, i když se adresát o tomto uložení nedozvěděl (§ 46 odst. 4 o. s. ř.)* [srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 2. 2004, č. j. 5 Azs 15/2004 – 34, www.nssoud.cz].

Z citovaného judikátu jednoznačně vyplývá, že za den doručení napadeného rozhodnutí nelze považovat den 28. 8. 2006, kdy si stěžovatelka napadené rozhodnutí osobně převzala, neboť se tak stalo po uplynutí úložní doby.

Podle § 42 odst. 5 s. ř. s. nestanoví-li tento zákon jinak, užijí se pro způsob doručování obdobně předpisy platné pro doručování v občanském soudním řízení. Podle § 46 odst. 3 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o. s. ř.“), nebyla-li fyzická osoba zastížena na adrese uvedené v odstavci 1 a písemnost jí nebyla doručena ani na jiném místě, doručující orgán písemnost, která jí má být doručena do vlastních rukou, uloží. Podle § 46 odst. 1 o. s. ř. písemnost určenou fyzické osobě soud předá doručujícímu orgánu k doručení na adresu jejího bytu, jejího místa podnikání, jejího pracoviště nebo místa, kde se zdržuje. Jestliže o to fyzická osoba požádá, soud předá písemnost k doručení na adresu jiného místa v České republice, kterou mu sdělila; to neplatí, nemůže-li jí být písemnost v označeném místě doručena způsobem předepsaným tímto zákonem.

Podle § 50c odst. 4 o. s. ř. nebude-li uložena písemnost vyzvednuta do 3 dnů nebo, jde-li o písemnost, která má být doručena do vlastních rukou, do 10 dnů od uložení, považuje se poslední den lhůty za den doručení, i když se adresát o uložení nedozvěděl;

to neplatí, je-li náhradní doručení písemnosti vyloučeno (§ 50d odst. 1) nebo bylo-li uložení písemnosti neúčinné.

Z výše uvedeného plyne, že rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 12. 7. 2006, č. j. 42 Cad 62/2006 – 18, byl stěžovatelce doručen dne 21. 8. 2006, (fikce doručení) tedy poslední den lhůty stanovené k uložení zásilky určené do vlastních rukou stěžovatelky na poště x B. n. L. – S. B..

Napadený rozsudek obsahuje řádné poučení o lhůtě k podání kasační stížnosti. V poučení napadeného rozhodnutí je v souladu s ustanovením § 106 odst. 2 s. ř. s. správně uvedeno, že proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost do dvou týdnů od jeho doručení, a to u podepsaného soudu, tj. Krajského soudu v Praze.

Podle § 40 odst. 1 s. ř. s. lhůta stanovená tímto zákonem, výzvou nebo rozhodnutím soudu začíná běžet počátkem dne následujícího poté, kdy došlo ke skutečnosti určující její počátek. To neplatí o lhůtách stanovených podle hodin. Podle odst. 2 téhož ustanovení, lhůta určená podle týdnů, měsíců nebo roků, končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty. Není-li takový den v měsíci, končí lhůta uplynutím posledního dne tohoto měsíce. Podle § 40 odst. 4 s. ř. s. je lhůta zachována, bylo-li podání v poslední den lhůty předáno soudu nebo jemu zasláno prostřednictvím držitele poštovní licence, anebo předáno orgánu, který má povinnost je doručit, nestanoví-li tento zákon jinak.

Jak již bylo výše uvedeno, napadené rozhodnutí bylo stěžovatelce doručeno v pondělí dne 21. 8. 2006, když k osobnímu převzetí rozsudku stěžovatelkou nelze přihlédnout. Lhůta dvou týdnů k podání kasační stížnosti počala běžet v úterý dne 22. 8. 2006 (§ 40 odst. 1 s. ř. s.) a skončila v pondělí dne 4. 9. 2006 (§ 40 odst. 2 s. ř. s.).

K zachování lhůty pro podání kasační stížnosti bylo třeba, aby byl návrh na ustanovení zástupce pro řízení o kasační stížnosti nejpozději dne 4. 9. 2006 předán soudu, nebo soudu zaslán prostřednictvím držitele poštovní licence, popř. zvláštní poštovní licence, anebo předán orgánu, který má povinnost podání doručit. Z obsahu spisu však vyplývá, že stěžovatelka návrh na ustanovení zástupce pro řízení o kasační stížnosti podala k doručení Krajskému soudu v Praze na poště x B. n. L. – S. B. pod č. x až dne 8. 9. 2006, tedy po uplynutí lhůty pro podání kasační stížnosti.

Z výše uvedeného je zcela zřejmé, že kasační stížnost, kterou dne 9. 11. 2006 podal zástupce stěžovatelky, je opožděná, neboť lhůta pro podání kasační stížnosti nebyla podáním návrhu na ustanovení zástupce ze dne 6. 9. 2006 zachována.

Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 12. 7. 2006, č. j. 42 Cad 62/2006 – 18, odmítl podle § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 téhož zákona, neboť byla podána opožděně.

O náhradě nákladů řízení před Nejvyšším správním soudem bylo za použití ustanovení § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 téhož zákona rozhodnuto tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť kasační stížnost byla odmítnuta.

Odměna zástupci stěžovatelky Mgr. Zdeňku Vaňátkovi, advokátovi, který byl stěžovatelce ustanoven usnesením Krajského soudu v Praze ze dne 2. 11. 2006, č. j. 42 Cad 62/2006 – 35, byla stanovena za dva úkony právní služby ve výši 500 Kč podle § 9 odst. 2 vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění účinném od 1. 9. 2006 (převzetí a příprava zastoupení a písemné podání soudu týkající se věci samé podle § 11 odst. 1 písm. b) a d) téže vyhlášky) a režijní paušál podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu ve výši 300 Kč za každý úkon. Zástupci stěžovatelky bude vyplacena částka ve výši 1600 Kč, a to z účtu Nejvyššího správního soudu do 30-ti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 24. ledna 2007

JUDr. Marie Turková
předsedkyně senátu